

ANCHETA NOASTRĂ:

Considerați că există secrete ale succesului în șah?

Invitatul nostru este campionul mondial de șah prin corespondență dr. FRITZ BAUMBACH.

Fritz Baumbach s-a născut la 8.09.1935, a învățat să joace la 13 ani și s-a format în concursuri prin corespondență. La șahul practic a fost timp de 13 ani component al lotului reprezentativ est-german, devenind chiar campion național în anul 1970. Marile sale succese le-a obținut însă tot prin corespondență: în 1967 a devenit maestru internațional, în 1973 mare maestru, în 1982 vice-campion mondial, iar în 1988, în sfârșit, campion. Teoretician și analist de mare clasă, iar în viața de toate zilele inginer chimist la secția de patente a Academiei de Științe a Republicii Democrate Germane.

Nu, sigur că nu există un secret, căci dacă ar exista, ar fi suficient să-l aflăm ca să ajungem superjucători. Secretul se află în fiecare din noi. El constă din talent, ca premisă de bază, și din muncă asiduă, ca o completare necesară.

Talentul pentru șah este aptitudinea de a vedea mutări la care partenerul nici nu visează, de a elabora planuri subtile, de a avea idei surprinzătoare. Un astfel de talent însă nu este suficient, el trebuie cultivat și dezvoltat prin activitate teoretică și antrenament practic. Lecturile de specialitate, rejucarea partidelor, analiza finalurilor, precum și învățarea deschiderilor trebuie îmbinate cu jocurile în condiții de concurs. Numai la masa de joc, în continuă confruntare directă cu adversarii putem adînci cunoștințele acumulate, putem verifica propriile idei. Foarte importantă este în cazul acesta analiza partidelor jucate, întrucît cel mai mult învățăm din propriile greșeli. Toate acestea îl vor însoți pe performer de-a lungul

întregii sale activități. Un titlu de campion o dată cucerit trebuie și menținut, deci sînt necesare antrenamente zilnice și suficient de multe turnee.

Sînt oare aceste considerente valabile și pentru jucătorul de șah prin corespondență? Pe de o parte da, pentru că oricine își începe activitatea cu jocul normal, „apropiat”. Pe de altă parte nu, pentru că jocul „la depărtare” necesită alte aptitudini. Dezvoltarea unui talent spre o personalitate de jucător se poate obține numai pe calea jocului „apropiat”. Jocul „la depărtare” nu este indicat deocamdată, deoarece partidele durează prea mult pentru a putea impulsiona un tînr jucător aflat într-o dezvoltare rapidă. Istoria campionilor jocului prin poștă arată că aceștia, înaintea cîștigării titlului, au avut succes și la jocul practic, adică au devenit campioni naționali, au făcut parte din echipele lor olimpice, iar în două cazuri — Ragozin și O’Kelly — au deținut și titlul de mare maestru. La maturitate, pe la 25—30 de ani, drumurile se despart. Pentru jucătorul

prin corespondență, antrenamentul zilnic își pierde din importanță. Studiul deschiderilor și al finalurilor practic nu mai este necesar, numai rejucarea anumitor partide — ca o colecție de idei — trebuie continuată. Pe primul loc stă acum pentru el analiza partidelor.

Analizele necesită o gîndire sistematică, profundă, perseverență și, mai ales, răbdare. «Șahul la distanță este o muncă de cercetare — spunea cel de-al patrulea campion mondial de șah prin corespondență, Hans Berliner — și fiecare poziție constituie un nou obiect de cercetare.

Sînt considerații care trebuie să convingă cititorul că — așa cum am mai menționat — nu există nici un secret al șahului, practic sau prin corespondență. Pentru un tînr jucător el constă doar din răspunsul la întrebarea dacă are suficientă voință, energie și entuziasm. În cursul vieții își va da seama de aceasta!

Rubrică realizată de
ing. LIVIU PODGORNEI